

Bori, Bandi a cukorkavihar nyomában

Bori

Bandi

Marci Csokiróka

Mira Cukortündér

Egy cukorillatú városka közepén Bori, a kapkodó cukrászmester és segédje, a megfontolt Bandi egy különleges tortára készülnek. Amikor furcsa vihar kavarja fel az édes felhőket, útnak indulnak, hogy kiderítsék, mi történt, és okos megoldást találjanak a bajra.

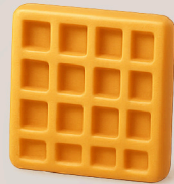

Cukorkavihar a cukrászdában

Az édes kis cukrászdában ma különleges nap volt. Bori, a cukrászmester, egyszerre három tésztát kavart, és közben lábbal az ajtót is csukta. Bandi, a segédje, csendben mérte a lisztet, kristály pontosan. Az ablakban cukordíszek csilingeltek, ahogy a szél megmozdította őket. A pulton egy hatalmas ünnepi torta nőtt rétegről rétegre. – Gyorsabban, gyorsabban! – dobolt Bori az asztalon. Bandi csak mosolygott, és lassan eltolta a tojásos tálat, hogy le ne essen.

Ekkor odakint furcsa morajlás hallatszott. Az ég rózsaszín felhői összegyűrődtek, mintha valaki felverte volna őket. Cukorkadarabok potyogtak az ablakon, és a torta tetején a hab veszélyesen megremegett. – Jaj, ne csússz le! – kapkodott Bori, és véletlenül feldöntött egy cukros üveget. A cukor szétfolyt, a torta oldalán csíkok indultak lefelé. Bandi megállt, letette a mérleget. – Valami nincs rendben a felhőkkel – mondta halkán. – Menjünk, nézzük meg, mi kavarta fel az eget.

Találkozás a csokirókával

Bori már az ajtóból kiugrott, és szinte futva indult a ropogós utcán. A térkő itt kekszből volt, a bokrokból málnadzsem illata áradt. – Ha sietünk, pillanatok alatt odaérünk – hadarta. Egy hirtelen kanyarnál azonban letért az ösvényről, és bokáig belelépett egy ragacsos karamell tócsába. – Jaj, ez fog! – húzta a lábát kétségbeesve. Bandi óvatosan megállt a tócsaszélén, és körbenézett. Apró piskóta darabok úsztak a karamellen, mint kis tutajok.

Bandi egy hosszabb piskótát óvatosan a karamellre fektetett. – Lépj erre, aztán arra a kerekre – mutatta. Bori nagyot sóhajtott, de engedelmesen követte a lépéseit, míg kiszabadult. A tócsaszélén egy csokibokor megzörrent, és előbújt egy barna, fürge róka. – Szép lajháros lépések voltak – kuncogott. – Marci vagyok, a csokiróka. Tudom, merre kell menni, ha a felhőket akarjátok utolérni. Bori felragyogott, Bandi pedig illedelmesen biccentett, és megkérte, vezesse őket tovább.

A habfolyó rejtvénye

Marci cikázva futott előttük a cukorpálcákból nőtt ligetben, míg el nem értek egy habzó folyó partjára. A víz helyett sűrű tejszínhab kavargott, rajta piskótaszigetek forogtak lustán. – Általában békésen ringanak – vakarta a füle tövét a róka –, de most mindent felkavart a vihar. Híd sehol, csónak sincs. Bori már lendült is. – Ugráljunk át a szigetekre! Úgyis puha, ha mellélépünk. Bandi visszahúzta. – Várj, előbb nézzük meg, melyik mire elég erős.

Bandi elővett a zsebéből pár kockacukrot. Egyet-egyét dobott a közeli piskótákra. Volt, amelyik azonnal elsüllyedt a habban, másik stabilan megmaradt. – Látod? – mutatott. – Csak azokra lépünk, ahol a cukor nem süllyed el. Marci bólintott, és ő is segített figyelni. Így tervezték meg az egész átkelést, szigetről szigetre. Bori most minden ugrás előtt megállt egy pillanatra, és csak akkor lépett, amikor Bandi jelezte. Nemsokára mind a túlparton álltak, csak kicsit habos orral.

Mira és a kócos felhők

A túlparton cukorporral hintett dombok emelkedtek, felettük gomolygó, csillogó felhők úsztak. De most kuszán kergetőztek, összeütköztek, mintha senki sem irányítaná őket. A dombtetőn egy apró alak repkedett idegesen. Szárnyai szivárványszínben csillogtak, ruhájáról finom porcukor hullott. – Állj meg, te makacs felhőcske! – hadonászott egy kanál formájú pálcával. Bori közelebb intett. – Nézd, egy tündér. A kislény észrevette őket, és leszállt eléjük, kicsit kifulladásra.

– Mira vagyok, a felhők gondozója – mondta. – Valaki felcsavarta a Szélhabverőt a legnagyobb fokozatra, azóta minden felhő összevisszaszáguld. Nem bírom visszafésülni őket. Bandi felpillantott az égre, és észrevette a távolban magasodó, fénylő csúcsot. – Ott forog? – kérdezte. Mira bólintott. – A karamellcsúcson. De a gépezet beragadt, és én egyedül nem érem el. Bori ökölbe szorította a kezét. – Akkor másszunk fel, és javítsuk meg együtt.

A karamellcsúcs titka

A karamellcsúcs oldalán aranybarna rétegek csillogtak, mintha olvadt cukor folyt volna le rajta. Bori azonnal nekirugaszkodott, de a talpa megcsúszott, és majdnem lecsúszott egészen az aljáig. – Ne olyan gyorsan! – kiáltott utána Bandi, és egy cukorpálcából készült kötelet nyújtott felé. – Menjünk inkább kígyózóan, apró lépésekkel. Marci elől kapaszkodott, Mira pedig apró cukorcillagokat szórt, hogy ne legyen annyira síkos a felszín. Lassan, de biztosan haladtak egyre feljebb.

A csúcson egy óriási habverő forgott vadul, nyele köré megkeményedett karamell csomósodott. Minden forduláskor újabb cukorfelhők szaladtak szét az égen. – Csak le kell ütni róla a karamellt – mondta Bori, és már emelte is a kezét. – Ha széttörjük, nem lesz ami keverjen – rázta a fejét Bandi. Elgondolkodva nézett körbe, és észrevett egy kis nyílást, ahonnan meleg kakaógőz áradt. – Ha a gőzt óvatosan ide vezetnénk, felpuhulna a karamell. Bori felcsillant. – Készítsünk gőzalagutat gofrilapokból!

Édes rend és tanulság

Gyorsan, de most már okosan dolgoztak. Bori törte a gofrilapokat, Bandi pedig pontosan illesztette őket az útba, hogy csatornát formáljanak a gőznek. Marci a farkával tartotta a lapokat, míg Mira cukorral ragasztotta össze a széleket. A kakaógőz szépen beosont az alagútba, és közvetlenül a beragadt karamellhez ért. A cukor lassan megpuhult, lecsöpögött a hegyről. A habverő megnyugodva, egyenletesen kezdett forogni, az égen a felhők kisimultak, mint egy frissen kent tortakrém.

Visszaindultak a cukrászdához, most már kényelmes tempóban. Bori a fejében sorolta a teendőket, Bandi kis listát írt egy szalvétára. – Először a krém, aztán a díszek, végül a cukorszórás – bólogattak együtt. Mire odaértek, a torta még menthető volt. Közösén, nyugodt mozdulatokkal javították ki a csúszott részeket, Mira kisimította a tetejét, Marci felrakta az utolsó csokicsillagokat. Amikor este mindenki megcsodálta a tortát, Bori hálásan nézett Bandira. – Legközelebb előbb gondolkodom, aztán kavargok – súgta mosolyogva.

Az ünnepi torta végül nemcsak finom lett, hanem emlékeztető is arra, amit Bori tanult. Ha valami elromlik, nem kell kétségbeesetten kapkodni. Meg lehet állni egy pillanatra, végiggondolni a lehetőségeket, és bátran segítséget kérni. A jó ötlet és a türelmes tervezés együtt csodákra képes.

**A mese mára véget ért,
Chiribi holnap visszatér.**